

Lilac

1

คู่ปรับยอดมือปราบ
PARTNER

Tehanu เขียน
แมวส้มขนดอก แปล
Jojongsa วาด

บทที่ 1 Feudist (1)

“น่าจะฆ่าไอ้เวรนั่นตั้งแต่แรกจริง ๆ”

ซาโดจินพูดซ้ำประโยคเดียวกับที่ได้ยินมาก่อนหน้านี้
ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

เขาอยู่ในชุดสูทสามชั้นหรูหรา กำลังหยิบน้ำดื่มออกมา
จากห้องกินข้าวในห้องพักรางหันมองนมสเยจน

“...หัวหน้านั้นว่าประโยคนี้หมายถึงอะไรครับ”

ที่ห้องนั่งเล่น นมสเยจนสลับมองหน้าจอแล็ปท็อปหลาย
เครื่องตรงหน้า คลิปวิดีโอที่เล่นซ้ำในแต่ละหน้าจอคือภาพจาก
กล้องวงจรปิดบริเวณทางเดินที่ได้รับความยินยอมจากโรงแรม
แล้ว

ผู้ต้องสงสัยที่พวกเขาต้องจับกุมในวันนี้คือแขกที่พักอยู่
ห้องอื่นในชั้นเดียวกัน ทั้งสองซ่อนตัวอยู่ในห้องสวีทของโรงแรม

ตั้งแต่เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนเพื่อเข้าควบคุมตัวทันทีที่ผู้ต้องสงสัย
ออกมาจากห้อง

ฮเยจุนที่คอยจับตาดูคลิปวิดีโอตอบกลับด้วยน้ำเสียง
เฉยเมย

“หมายความว่าไม่มีหลักฐานนะสิครับ เพราะยังไม่ได้ฆ่า”

“ครอบครัวของเหยื่อที่ถูกหลอกจนฆ่าตัวตาย ทำร้ายและ
กักขังผู้ก่อเหตุ พวกเขาจึงถูกฟ้องในที่สุด คนร้ายยื่นไฟล์เสียงที่
บันทึกคำพูดดังกล่าวเป็นหลักฐาน และอ้างว่าเป็นการพยายามฆ่า
สถานการณ์แบบนี้ การรับมือที่เหมาะสมของตำรวจคืออะไรครับ”

“คนร้ายฟ้องครอบครัวเหยื่อที่ฆ่าตัวตายเหอครับ ยังมี
ความเป็นมนุษย์อยู่หรือเปล่า”

“เป็นกรณีที่สามารถฟ้องร้องได้ครับ ผมถามว่าจะทำ
ยังไง”

“ทำยังไงล่ะครับ ผิดก็คือผิด จะนำเหตุหยิ่งแค้นไหนก็ต้อง
สืบสวนอยู่ดี”

“พูดเหมือนตำรวจเลย”

“ก็ผมเป็นตำรวจ”

โตจिनมีสีหน้าซับซ้อนขณะยกน้ำขึ้นดื่มอย่างสง่างาม

ฮเยจุนเหล่มองเขาโดยไม่พูดอะไร พลังสังเกตท่าทางของอีกฝ่ายอย่างพิจารณา ลำคอเรียวยาว ปากกว้าง กับขาเพรียวยาว ไปจนถึงข้อเท้า นั้นว่าเป็นรูปร่างที่ดูดีมากจริงๆ สายตาจดจ้อง ลูกกระต๊อที่ขยับซ้าๆ ขณะกลืนน้ำอยู่พักหนึ่งจึงเอ่ยปากอีกครั้ง

“วันนี้สารวัตรตั้งใจมาเปิดห้องเพื่อแกล้งผมเหรอครับ”

โตจिनวางขวดน้ำลงแทนคำตอบแล้วเข้าไปยังห้องนั่งเล่นที่ใช้เป็นห้องสังเกตการณ์ เขาเดินด้วยท่าทางสง่างามแทบไม่เกิดเสียงฝีเท้า ฮเยจุนมองอีกฝ่ายที่เดินเข้ามาหาหนึ่งๆ พลันสะดุดตาเข้ากับนาฬิกาหุที่โผล่พ้นแขนเสื้อออกมาเล็กน้อย

ไฉ่วเอร์ ถมทั้งตัวด้วยเงินเลยนี่

เห็นแบบนี้ยิ่งอยากจัดการปัญหาค่าที่พักจำนวนมหาศาลนี้ให้ได้ ฮเยจุนจึงพูดอย่างตรงไปตรงมากับโตจินที่เดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

“สารวัตร นี่มันสิ้นเปลืองมากเลยนะครับ ห้องแพงแบบนี้ เบิกงบสืบสวนไม่ได้”

“ครับ ผมเข้าใจว่าคุณหมายถึงอะไร”

“ถ้าอยากแกล้งผม ใช้วิธีอื่น...”

“บอกว่าเข้าใจใจ”

ซาโดจินตอบด้วยน้ำเสียงสบายๆ อย่างไม่รู้สึกรู้ว่าเป็น เรื่องใหญ่อะไร

ฮเยจุนเกลียดทุกสิ่งทุกอย่างของผู้ชายคนนี้ แต่เกลียด ด้านนี้ที่สุด ความนิ่งเฉยไม่สะทกสะท้านทั้งๆ ที่ทำให้คนอื่น ตื่นตระหนกอย่างเวลานี้ที่ฮเยจุนกำลังรู้สึกไม่สบายใจ แต่โดจิน ก็เข้ามานั่งลงข้างๆ อย่างรวดเร็ว

กลิ่นหอมอ่อนๆ อวลอยู่ตรงปลายจมูก กลิ่นธรรมชาติ เกินกว่าจะเรียกว่าน้ำหอม และประดิษฐ์เกินกว่าจะเรียกว่ากลิ่นตัว ทั้งสองกลิ่นผสมเข้าด้วยกันอย่างกลมกลืน

“เรื่องนี้จะจบได้ก็ต่อเมื่อสารวัตรเป็นคนจ่าย ถ้าเงินส่วนนี้ ทำให้งบสืบสวนของทีมเราว่าง ผมไม่อยู่เฉยแน่”

ประโยคสุดท้ายดูจะทำให้เขาไม่พอใจ โตจินหันขวับ
โบหน้าขาวซีดเต็มไปด้วยความอดทนอดกลั้น ท่าทางของเขาดู
อ่อนไหวมาก แววตาเย็นชา แต่น้ำเสียงกลับนุ่มนวลไม่เข้ากัน

“บอกว่าเข้าใจแล้วไง ผมกำลังตอบแบบเดิมซ้ำเป็นครั้งที่
สาม อย่าให้ต้องตอบครั้งที่สี่เลยจะดีกว่านะ”

“ก็สารวัตรทำเหมือนไม่เข้าใจนี่ครับ”

ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ ‘ถึงปากจะบอกว่าเข้าใจ แต่ก็ยัง
กังวลว่าเขาจะเล่นลูกไม้อะไรอีก’ มากกว่า

ฤดูใบไม้ร่วงปีก่อน

วันหนึ่งหลังจากซาโตจินเข้ารับตำแหน่งสารวัตรคนใหม่
แห่งกองบังคับการปราบปราม กองบัญชาการตรวจสอบสวน
กลางได้ไม่กี่วัน เขาก็ถูกผู้ต้องหาซึ่งกำลังถูกสอบสวนในห้อง
สอบปากคำใช้กรรไกรสแตนเลสที่เป็นของกลางปักลงบนหลังมือ

เขาไม่ร้องสักแอะแม้จะมีอาวุธปักอยู่บนมือ โบหน้าขาว
ซีดไม่วอกแวกแม้แต่น้อย เขาทำเพียงจับมือของผู้ต้องหาให้กด
มิดเข้าไปลึกกว่าเดิม แล้วแจ้งข้อหาเพิ่มเติมในความผิดฐานทำ

ร้ายร่างกายเจ้าพนักงาน ซึ่งเมื่อข้อหานี้ปรากฏบนหน้าสื่อ ผู้ต้องหา ก็กลายเป็นคนเลวที่ไม่สามารถกลับมาใช้ชีวิตในสังคมได้อีก และยังส่งผลต่อการตัดสินใจโทษของผู้พิพากษา ฮเยจุน เข้าใจมนุษย์ที่ชื่อซาโดจินได้ในทันที

ไอบ้า

อย่าถูกหลอกด้วยเปลือกนอกอันสวยหรูเด็ดขาด

“หัวหน้า님 อย่าถามคำถามเดิมซ้ำหลายครั้ง เวลาผมตอบไปแล้วก็ช่วยจดเอาไว้ด้วยครับ”

“ผมซึ่งเป็นหัวหน้าทีมยังไม่แน่ใจเลยว่าควรซ้อมจับตาดูดีหรือไม่ ไม่เข้าใจเลยว่าสารวัตรจะให้ทำแบบนี้ตั้งแต่แรกทำไมกัน”

“ไม่ต้องฝืนพยายามใช้หัวกลวงๆ นั้นหรอกครับ ทำในสิ่งที่ทำได้ก็พอ”

ฮเยจุนหลับตาลงสงบสติอารมณ์ก่อนจะลืมตาอีกครั้ง พร้อมท่องคำว่าอดทนอยู่ในใจ

พวกเขาเข้ากันไม่ได้เลย

เจอหน้ากันก็ทักทายกันได้แค่สรวินาที จากนั้นก็ทะเลาะกันอีกสิบชั่วโมง ต่อปากต่อคำ โต้เถียง เอาชนะกันไม่เว้นวันในทุกเรื่องจนน่าเบื่อหน่าย ประวัตติความไม่ลงรอยจึงลึกซึ้งและยาวนานมากทีเดียว

ฮเยจุนหันเหอย่างไม่อยากจะเสวนาด้วยซึ่งซาโดจินก็ทำแบบเดียวกัน ความหงุดหงิดพุ่งปรี่ตจนฮเยจุนต้องกัดฟันแน่นและหันกลับไปจ้องที่แล็ปท็อป โดจินเองก็จับตามองภาพเหล่าตำรวจสายสืบหน้าคุ่นในชุดพนักงานต้อนรับของโรงแรมที่กำลังเดินไปเดินมา เขาเอนตัวเพื่อดูภาพฝั่งซ้ายทำให้แขนของทั้งคู่สัมผัสกัน

หัวหน้านัมสะดุง แก้มขาวๆ กระจุก ตัวแข็งที่وخึ้นมาทันที ยิ่งรู้สึกตัวก็ยิ่งรับรู้ถึงกล้ามเนื้อที่แข็งแรงของอีกฝ่ายผ่านเสื้อผ้าและกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ลอยออกมาจากตัวเขาได้ชัดเจนกว่าเดิม

ออกไปห่างๆ หน่อย

อาจเพราะรู้สึกถึงความปั่นป่วน โดจินที่กำลังตั้งใจจ้องหน้าจอจึงหันมาอย่างรวดเร็ว สายตาเฉียบคมที่มองมานิ่งๆ นั้น มีแววไม่สบอารมณ์ปรากฏขึ้นแวบหนึ่งก่อนจางหายไป

แต่ฮเยจุนเห็นกับตา เขาคาดว่าอีกฝ่ายจะขยับออกไปก่อน จึงนั่งรอ ถ้าเป็นซาโดจินที่ฮเยจุนรู้จัก ปกติจะต้องขยับทันทีที่สบตากันแล้ว แต่ไม่รู้ว่ายี่สิบคิดอะไรถึงยังอยู่ในท่าเดิม

ชายหนุ่มข่มใจแล้วลองขยับมือเงิบๆ แต่สถานการณ์ยังคงเหมือนเดิม ระหว่างที่กำลังรู้สึกอึดอัดก็นึกวิธีเลียงขึ้นมาได้ ต้องติดต่อหาสมาชิกคนอื่นในทีม คิดได้แบบนี้ก็ขยับไปด้านข้างแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา โชคดีที่ซาโดจินยังนั่งอยู่ที่เดิม

“นมัสฮเยจุนครับ สถานการณ์เป็นยังไงบ้าง”

เขาโทรศัพท์แบบกลุ่มและกดคุยผ่านลำโพง สมาชิกในทีมต่างก็ผลัดกันตอบรับทีละคน

“ครับหัวหน้า ที่จอตรงยังไม่ทำอะไร”

“ทางประตูฉุกเฉินขอความร่วมมือจากโรงแรมแล้ว ไม่มีอะไรผิดปกติ”

“ลืบบี้ก็ไม่มีปัญหาครับ!”

หลังฟังรายงานของทีม ฮเยจุนก็ดูนาฬิกาข้อมือแล้วตอบ
อย่างเป็นทางการ

“ตอนนี้เวลาสิบหกนาฬิกาห้าสิบห้านาที ห้องพักยังไม่มี
ความเคลื่อนไหวอะไร ทำไมสายสืบมาเจียบไป มีเรื่องอะไรหรือ
เปล่า”

มาจองอินที่เจียบมาตลอดและส่งเสียงเพียงเบาๆ รีบตอบ

“ขอโทษค่ะ มีกลุ่มคนลงมาจากชั้นสเปา ลิฟต์ไม่มีอะไร
ผิดปกติ หัวหน้าคะ สารวัตรชาอยู่ที่นั่นไหม”

ฮเยจุนหันมองด้านข้างหนึ่งๆ โดจินรู้สึกว่าคุณมองจึงหัน
หน้ามาและขยับเข้าไปใกล้อีกคืบ ระยะห่างระหว่างกันหดแคบลงอีก
สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายเพราะครั้งนี้ต้นขาของทั้งคู่สัมผัสกัน ที่ที่เขา
หนีมาใช้สวรรค์ มีแต่นรกที่แย่งยิ่งกว่า

อยากจะทำ

ฮเยจุนขมวดคิ้วด้วยความลำบากใจ โดจินมองอีกฝ่ายหนึ่ง
แล้วตอบว่า

“ครับ อยู่ด้วยกัน”

“อ้อ สารวัตร! ฉันมาของอินคะ เมื่อครู่ฉันติดต่อกับผู้กำกับ แล้ว ท่านถามว่าถ้าจับตัวผู้ต้องสงสัยได้แล้วจะแถลงสรุปที่สถานี ตำรวจวันนี้เลยไหมคะ”

“ไม่ครับ ผมจะแถลงพรุ่งนี้เช้า”

“งั้นฉันจะรายงานไปตามนี้แหละคะ”

“ครับ ทีมหนึ่ง ผู้ต้องสงสัยมีนัดตอนหกโมงเย็น อีกสามสิบ นาทีก็น่าจะออกมา จากนี้ต่อให้ไม่มีความเคลื่อนไหวก็ขอให้ รายงานทุกสิบนาทีนะครับ”

โตจินสั่งอย่างเยือกเย็นแล้วส่งสายตามาให้ ฮเยจุนที่ถือ โทรศัพท์มือถือค้างอยู่นั้นฟังเสียงตอบรับดังกังวานของคนในทีม แล้ววางสายไป สองขาที่แนบชิดกันยังคงอยู่ในท่าเดิมต่อไป

ในสถานการณ์แบบนี้การลุกขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติคือ ทางเลือกที่ดีที่สุด ฮเยจุนขยับข้อเท้าเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย แต่ ทุกอย่างสูญเปล่าเมื่ออยู่ๆ โตจินก็เอนตัวมาหาโดยไม่บอกกล่าว เขาไม่ได้เข้าใจผิดหรือคิดไปเอง ร่างของอีกฝ่ายกำลังโน้มเอียง

มาทางนี้แน่ๆ คร่อมลงมาช้าๆ เหมือนคลื่นทะเลเซ็ดฝั่ง ทั้งสอง
เอนร่างไปพร้อมกันเหมือนหอนเอนเมืองปีซา

ฮเยจุนได้แต่ทำตาโตขณะกำลังจะหงายไปด้านหลัง
ในช่วงเวลาวิกฤตินั้น การชักปืนพกออกมาคือสัญชาตญาณ
เอาตัวรอดอย่างหนึ่ง หลังจากนั้นทุกอย่างก็เป็นไปตามปฏิกิริยา
อัตโนมัติ พี่บ รู้ตัวอีกทีก็เผลอเล็งปืนไปที่หน้าผากเรียบเนียน
ของอีกฝ่ายเรียบร้อยแล้ว

“หยุดอยู่แค่นั้น”

แม้ตำรวจจะมีปืนแต่ก็เป็นอาวุธที่ไร้ประโยชน์ การหยิบ
ปืนออกจากซองแล้วเล็งไปที่ใครสักคน หากไม่มีเหตุผลที่ฟังขึ้น
ละก็เป็นเรื่องแน่ แม้มีสติคิดได้ทีหลังว่าทำเกินไปหรือเปล่า แต่
ร่างกายก็ตอบสนองไปก่อนแล้ว

“ยกมือขึ้น”

โธ้ย ช่วยแล้ว ปากดันขยับไปเองอีก

โตจินยกสองมือขึ้นระดับไหล่โดยอัตโนมัติพร้อมทั้งจ้อง
ฮเยจุนเขม็ง แววดาเจียบขาดลุ่มลึกทำให้รู้สึกเหมือนถูกตึงตูด
เข้าไปในใบพัดเครื่องบิน

ใบหน้าซีดเขียวไว้สีเลือดของซาโตจินค่อยๆ สงบนิ่งลง

ความเงียบจนแทบหยุดหายใจแผ่ปกคลุมไปทั่ว แล้ว
เสียงหัวเราะแห้งๆ ของเขาก็ดังขึ้น

“หัวหน้านัมทำอะไรครับ ไม่ได้ศึกษาเรื่องกฎการใช้ปืน
ให้ดีเหรอ”

“สารวัตรล่ะครับ คุณควรอธิบายก่อน”

“การหยิบโทรศัพท์มือถือของผม ในห้องพักที่จ่ายด้วย
เงินของผม เป็นปัญหาด้วยเหรอ”

เขานับปากไปที่ตู้เตี้ยข้างโซฟา ฮเยจุนมองไปข้างหลัง
โดยยังอยู่ในท่าเล็งปืน เห็นโทรศัพท์มือถือวางนิ่งอยู่ตรงนั้นแล้ว
จึงร้องอ้อ

หลายเดือนที่ผ่านมาพวกเขาทั้งสองคนมัวหมกมุ่นอยู่กับการ
ทำให้อีกฝ่ายหยุดหงิด ยิ่งไปกว่านั้น การแสดงออกว่า

‘ฉันโคตรเกลียดนายเลย’ มักมาในรูปแบบที่คาดไม่ถึง เขาจึงคิด
ไปว่าครั้งนี้อีกฝ่ายก็คงตั้งใจทำให้ตนอึดอัดอีกตามเคย

แต่ดูท่าว่าจะช่วยซะแล้ว

ชายตรงหน้าคงไม่ใจกว้างยอมถอยให้แน่ เพราะตนล้ำเส้น
ไปไกล ฮเยจุนพยายามเก็บซ่อนความตกใจแล้วรีบขว้าง
โทรศัพท์มือถือนออกไปทันที แต่โตจินก็รับอุปกรณ์ขนาดเท่าฝ่ามือ
นั้นไว้ได้ด้วยมือข้างเดียวแล้วพูดเสริมว่า

“รู้ใช่ไหมว่านี่คือการฝ่าฝืนคำสั่ง ผมอาจสั่งให้ตั้งกรรมการ
สอบวินัยได้นะครับ”

“โชคดีที่ผมรู้ดี ก็เลยยังไม่ได้ปลดล็อกปิ่น”

แต่ใช้อีกมือจับกระบอกรบปิ่น เหมือนบอกว่าพร้อมจะ
เหนี่ยวไกทุกเมื่อ

โตจินมองท่าทีเฉียบขาดนั้นแล้วเตือนเสียงต่ำ

“เอาปืนลง”

“सारวัตรก็ถอยไปก่อนสิครับ”

โตจินถือโทรศัพท์ไว้ในมือข้างหนึ่ง เขาชูสองแขนขึ้นแล้ว เอนไปด้านหลังเล็กน้อย ระยะห่างระหว่างกันยังถือว่าแคบมาก ฮเยจุนบ้วนปากทำนองว่ายังไม่พอ ให้ถอยออกไปอีก โตจินมอง ปีนแล้วถอยไปอย่างระมัดระวัง

ทีละนิด...ทีละนิด

ระยะห่างระหว่างทั้งสองกว้างขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุดโตจิน ก็เหยียดตัวตรงได้

ฮเยจุนถอนหายใจอย่างโล่งอก เขายกตัวขึ้นตรงและ ก้มหน้าลงเพื่อเก็บปิ่นใส่ซอง

“ผมถูกสารวัตรกระทำมามากร่างกายก็เลยขยับไปเอง กลับไปสถานีแล้วผมจะทำเอกสารชี้แจง หืม? อ๊ะ!”

พีบ!

ฮเยจุนเผลอประมาทไปครู่เดียวก็ถูกแย่งปิ่นไปอย่างรวดเร็ว ฮเยจุนเป็นตำรวจที่ผ่านการฝึกมาย่อมต้องตอบโต้การ จู่โจมกะทันหันนี้เป็นธรรมดา ชายหนุ่มผลึกศัตร์รูดอก อีกมือก็ยื่น

ไปจะคว่ำคอเสื้ออีกฝ่าย แขนเรียวยาวเหมือนตุ๊กตาเหยียดตรง
ไปแตะได้เพียงปกเสื้อแข็ง ๆ

วินาทีนั้นเอง โดจินก็คว่ำหมับที่ข้อมือบางนั้นและสวนกลับ
ด้วยการกระชากปกเสื้อสเวตเตอร์ของฮเยจุนอย่างง่ายดาย

“อีก! ซาโด...”

ฮเยจุนขัดขืนก่อนถูกเหวี่ยงลงกับพื้น

แคว้ง! หลังจากล้มอย่างแรง กุญแจมือสีเงินก็ร่วงลงกระทบ
พื้นเสียดัง ซาโดจินขึ้นคร่อมฮเยจุนที่ดิ้นกระเสือกกระสนอยู่
ด้านล่าง

“เวรเอ๊ย!”

ฮเยจุนเจ็บจุกแต่ก็ยังสบถคำออกมา แรงกดบนหน้าท้อง
แบนราบทำให้อึดอัดจนอยากบิดตัวสะบัดออก แต่คราวนี้โดจิน
รวบแขนสองข้างของอีกฝ่ายขึ้นยึดเอาไว้เหนือศีรษะ ต้นขา
แข็งแรงรัดขาสองข้างของคนใต้ร่างไว้จนดิ้นไม่ได้อีกเลย

“อีก! สารวัตรจะทำอะไรครับ!”

“อย่างทีเห็น”

เป็นสถานการณ์ที่เสียเปรียบโดยสิ้นเชิง แต่จะปล่อยให้ถูกกระทำฝ่ายเดียวแบบนี้ไม่ได้ ฮเยจุนที่กลายเป็นเหยื่อถูกจับกุมในชั่วพริบตาเหลือบมองปีกพกวของตัวเองที่อยู่ในมือใหญ่ ขณะกำลังประเมินว่าถ้าใช้แรงทั้งตัวพุ่งเข้าใส่อย่างรวดเร็ว จะมีโอกาสแย่งปีกกลับมาได้ไหม แต่น่าเสียดายที่ดูแล้วคงเป็นไปได้ยาก

ดวงตาโตของคนที่สูงสูญเสียทั้งอาวุธและกำลังต่อต้าน สิ้นไหวอย่างรุนแรง ในสภาพที่ร่างกายถูกตรึงไว้แบบนี้ สิ่งที่ได้มีเพียงการขยับเอวเท่านั้น

“จะทำอะไร ปล่อยสิครับ”

วิธีสุดท้ายคือการประท้วงอย่างจริงจังพร้อมจับจ้องอาชญากรที่ทับอยู่ด้านบน หวังว่าอีกฝ่ายจะยอมรามือด้วยเหตุและผล แต่น่าเสียดายที่สีหน้าของผู้รุกรานกลับนิ่งเฉยไม่สั่นไหวสักนิด

แรงหนักอึ้งที่กดลงมาทั่วร่างนั้นราวกับอสูรร้าย ชัดกับท่าทางเฉยเมยนั้นอย่างสิ้นเชิง แต่แววตากลับเต็มไปด้วยรังสี

อำมหิตเหมือนเตือนว่าจะลากทุกสิ่งที่อยู่ในกำมือลงเหวไปด้วยกัน เสียงของซาโตจินที่ได้ยินหลังจากนั้นเยือกเย็นอย่างถึงที่สุด

“ยังไม่สำนึกอีกแะะ ถ้าทำผิดก็ต้องขออภัยให้ปล่อยดีๆ สิครับ”

“เรากำลังชุ่มจับคนร้ายอยู่นะ ปล่อยสิครับ!”

“ไม่ได้ยินเหรอ บอกให้ขออภัยไป”

ฮเยจุนปฏิเสธคำสั่งของเขาโดยสิ้นเชิง

“ไสหัวไปเลยนะ”

คิ้วสวยของโตจินกระตุกเบาๆ

“เอาความมั่นใจมาจากไหนถึงได้เล่นพิเรนทร์แบบนี้”

“ไม่ต้องก้าวก่ายศรัทธาของผมหรอกครับ”

เมื่อปฏิเสธโอกาสที่ฝ่ายหนึ่งมอบให้ การเจรจาจึงจบลงโดยอัตโนมัติ ต่างฝ่ายต่างก็ส่งสายตาดูกันให้กันด้วยสีหน้าแข็งกร้าว โตจินกัดฟันกรอดปลดเชฟแล้ววางนิ้ว เหมือนจะ

เอาคืนความไร้มารยาทของคนตรงหน้าด้วยการทำตัว
ไร้มารยาทยิ่งกว่า

“มีละครเรื่องหนึ่งกล่าวไว้ว่า เมื่อปืนปรากฏ...”

แกรีก

เขาเปิดไม้ปืน เปลี่ยนตำแหน่งจากกระสุนหลอกมาเป็น
กระสุนจริง แล้วจ่อปลายกระบอกกับหน้าผากที่เต็มไปด้วย
ผมกระเซิงของฮเยจุน

“เฮือก”

“ต้องถูกใช้งาน”

ผิวสัมผัสของปืนเย็นๆ กดลงบนผิวเรียบเนียนที่แข็งเกร็ง
จากความตื่นตระหนก โดจินใช้ปืนข่มขู่ฮเยจุนโดยไม่พูดอะไรอีก
สิ่งที่เขาถืออยู่ไม่ใช่ที่ชาร์จไฟฟ้าหรือปืนปลอม แต่เป็นปืนจริง
และถ้ายิงใกล้แบบนี้คงตายคาที่

ซาโดจินไม่ใช่คนโง่ที่จะทำลายชีวิตตัวเองด้วยวิธีแบบนี้
แต่เขาก็เลือดเย็นพอที่จะเหนี่ยวไกปืน ฮเยจุนที่รู้เรื่องนี้ดีจึงเกิด
ความกลัวในโชคชะตา แต่ความรู้สึกอื่นมีอิทธิพลมากกว่า

นั่นคือความรู้สึกที่ว่า การแสดงความกลัวต่อหน้าหมอนี้ น่ากลัวกว่าความตายเสียอีก

“ปล่อยนะ ไอ้เวร”

“ไอ้เวรนะ ไม่ใช่ผมหรอก แต่เป็นร้อยตำรวจโท หมอฮเยจุนต่างหาก คุณกำลังเห่าหอนเสียงดัง เพราะกลัวว่าผมจะยิงจริงๆ”

“บอกให้ปล่อยไป ปล่อยสิวะ!”

เหยื่อที่ถูกตะครุบยังดิ้นพล่านไม่หยุด โตจิน โน้มตัวไปข้างหน้าเพื่อถ่วงร่างอีกฝ่ายให้หยุดการเคลื่อนไหวจนเกือบจะอยู่ในท่าคลานต่ำ

ความโกรธของเขา ก่อตัวและปั่นป่วนเช่นเดียวกับชีพจรที่กำลังเต้นแรง

เขาค่อมอยู่เหนือฮเยจุนครึ่งตัว พุดอย่างขมก้น อารมณ์ที่ละคำว่า

“ขอรับรองอย่างสุภาพสิ ไอ้เวร”

ทั้งสองใกล้ชิดกันมากจนรู้สึกถึงลมหายใจของกันและกัน
แทบจะแยกสีนัยน์ตาและนับจำนวนเส้นขนตาของอีกฝ่ายได้

คงเพราะร่างกายแนบชิดกันมากเกินไป สีหน้าของทั้งสอง
ที่กำลังสังเกตเห็นอยู่เงียบๆ จึงดูแปลกไปอย่างยากจะอธิบาย
บรรยากาศที่ห่อหุ้มทั้งคู่เอาไว้ดูเลือนรางและเงียบงันอย่าง
ประหลาด มีเพียงแววตาที่ยังจตจ้องอย่างดูเด็ด

สายตาแรงกล้าของอีกฝ่ายทำให้ฮเยจุนอึดอัด แค่ควบคุม
นัยน์ตาที่กำลังสั่นไหวก็แทบแย่แล้ว ไหนจะใจที่เต้นรัวเร็วซึ่งไม่รู้
ว่าเกิดจากความกลัวหรือความตึงเครียดจนแทบไม่เหลือแรง
ต่อต้าน ไหนจะลมหายใจหอบถี่อย่างไม่อาจควบคุมนี้อีก เขากังวล
แทบตายว่าอาการทั้งหมดนี้จะไม่อาจรอดพ้นสายตาเฉียบแหลม
ของคนตรงหน้าไปได้

ได้โปรด ถอยไปที่เถอะ...

ฮเยจุนอ่อนวอนอยู่ในใจ ความอับอายทำให้หน้าคม
ปรากฏเลือดฝาดจางๆ ที่ข้างแก้ม โดจินชะงักไปทันที สายตาที่
เคยรำคาญกลับเจือแววสับสนขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว เขาสำรวจ
ใบหน้ากระวนกระวายนั้นไม่วางตา ลมหายใจเริ่มสงบลง

ตอนนั้นเอง

ครี๊ด ครี๊ด ครี๊ด

โทรศัพท์มือถือบนโต๊ะสั่นอย่างรุนแรง ทั้งสองยึดตัวขึ้น ผลักร่างของอีกฝ่ายออกพร้อมกัน ฮเยจุนลุกขึ้นได้ก่อน มองจอ แล้วรับโทรศัพท์ทันที แก้มและหน้าผากที่ถูกปีนจ๋อยังแดงระเรื่อ

“อืม คังซัน มีอะไร”

โตจินมองฮเยจุนที่กำลังปรับลมหายใจพลางจัดระเบียบเสื้อผ้าโดยไม่พูดอะไร เขากำลังจะยืนขึ้น แต่เจอกุญแจมือที่ตกอยู่ที่ใต้โซฟาเสียก่อน

เขาหยิบอุปกรณ์ที่ทำจากเหล็กชิ้นนั้นขึ้นมาดู ตัวอักษรเล็ก ๆ สามพยางค์ที่เขียนไว้ด้วยปากกาเมจิกสีดำ คือหลักฐานทางตรงที่แสดงว่ากุญแจมือนี้เป็นของนมฮเยจุน เขามองไปที่ขอบกางเกงของคนตรงหน้า กระเป๋ากางเกงแบนแสดงว่าภายในว่างเปล่า เป็นหลักฐานทางอ้อม

สะพานจริง ๆ

โตจินทำทำให้อีกฝ่ายกดเปิดลำโพงแล้วคืนปืนโดยยื่นฝั่ง
ด้ามให้ ฮเยจุนรับมาด้วยสีหน้าขงใจและกดเปลี่ยนเป็นคุย
โทรศัพท์ผ่านลำโพง เสียงของคิมคังซัน น้องเล็กของทีมหนึ่งดัง
ออกมาจากอุปกรณ์ขนาดเท่าฝ่ามือ

“คนขับรถมาถึงที่จอดรถแล้วครับ น่าจะกำลังโทรศัพท์
ไปบอกผู้ต้องสงสัยว่ามาถึงแล้วให้ลงมาได้เลย”

ฮเยจุนฟังเสียงที่ดังอยู่ใกล้หูพลางแอบสังเกตโตจินที่ยังคง
สงบนิ่ง เมื่อสายตาประสานกันชายหนุ่มก็ขมวดคิ้วพร้อมกับโตจิน
ที่เล็กคิ้วน้อยๆ มาทางตน

“สารวัตรกับ...ผมจะเตรียมตัวอยู่ที่นี้ เอาหมายจับขึ้นมา
เผื่อด้วยนะ”

“พวกเราจะขึ้นไปเดี๋ยวนี้ครับ”

“เราก็กำลังไปครับ!”

เพราะเป็นการโทรศัพท์แบบกลุ่ม ตำรวจสายสืบจึงตอบ
ต่อๆ กัน โตจินที่ฟังอยู่เงียบๆ ก็พูดเสริมขึ้น

“ทีมหนึ่งแบ่งคนไปเผ้าที่ประตูฉุกเฉินกับลิฟต์เพื่อเอาไว้รวมถึงลิฟต์ที่ไม่มีคนใช้ด้วย ทุกคนประจำอยู่ที่ตำแหน่งของตัวเองจนกว่าจะได้รับคำสั่ง”

“ครับ รับทราบ!”

คำตอบพร้อมเพรียงดังก้องไปทั่ว ฮเยจุนวางสายแล้วทำมือให้โตจินนำหน้าไป

“ไปสิครับ”

พอเขานำหน้า ฮเยจุนก็เก็บปืนใส่ซองแล้วตามไปสถานการณ์ช่วยปกปิดสีหน้าของตนได้ แต่ความคิดต่างๆ กลับพันกันยุ่งเหยิง เรื่องที่ทำให้ลำบากใจมากที่สุดคือความรู้สึกแปลกประหลาด

ความรู้สึกไม่สบายใจนี้คืออะไร

ปกติชาโตจินจะไม่ปล่อยผ่านไป ‘ง่าย ๆ’ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม เขาต้องไล่ล่าไปจนสุดกว่าเจ้าตัวจะยอมหยุด แม้โทรศัพท์จะดังได้จังหวะพอดี แต่ในสถานการณ์แบบเมื่อครูอีกฝ่ายกลับคืนปืนให้โดยไม่ได้ตักเตือนเพิ่มเติมหรือทำอะไรต่อ

เรียกได้ว่าเป็นลางร้าย เหมือนอิกาในความหมายโบราณ
ชายหนุ่มจึงรู้สึกกังวลเหมือนกำลังจะถูกลมพายุลูกใหญ่โหม
เข้าใส่

ถ้ามีลางสังหรณ์ก็ต้องป้องกัน แต่พอไม่รู้ว่ามีมูลเหตุที่
แน่ชัดคืออะไรจึงยากจะหาวิธีได้ ชายหนุ่มอยากหาที่หนึ่งเพื่อคิด
พิจารณาอย่างรอบคอบจนกว่าจะได้คำตอบ ทว่าเมื่อต้องวิ่งไป
จับผู้ต้องสงสัยกับซาโดจินซึ่งอยู่ในระยะประชิดจึงทำได้ยาก

อาจเพราะหลังติดยศ ฮเยจุนก็ทำงานในที่ที่เกิดเหตุ
มาตลอด สัญชาตญาณของตำรวจสายสืบจึงพัฒนาอย่างรวดเร็ว

เฮ้อ รู้สึกแปลกๆ แะะ...

ฮเยจุนจ้องมองแผ่นหลังกว้างและแน่นตั้งใต้ชุดสูทกลาง
ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความหงุดหงิดใจ

---

¹ คนเกาหลีมักเปรียบอิกาเป็นสิ่งสกปรกชั่วร้าย ส่วนหนึ่งที่เกี่ยวกับอิกาจึงมักมีความหมายในเชิงความชั่วร้ายหรือสัญญาณที่ไม่ดี

ติด

แขกของโรงแรมออกมาจากห้องพักตรงสุดทางเดิน
ตำรวจสายสืบที่รออยู่ใกล้ๆ จึงรีบเข้าไปแจ้งสถานการณ์ฉุกเฉิน
แล้วพาแขกเหล่านั้นไปยังลิฟต์ชั้นของฝั่งตรงข้าม

ระหว่างที่เหล่าสายสืบทำหน้าที่ของตัวเอง ฮเยจุนกับโดจิน
ก็ยืนประจบข้างประตูหน้าห้องพักของผู้ต้องสงสัย โดจินมองไปยัง
ปลายทางเดิน เมื่อตำรวจสายสืบทีมหนึ่งส่งกลุ่มแขกลงไปแล้วและ
กลับมาประจำตำแหน่งเดิม เขาก็ส่งสัญญาณมือให้รถตรงนั้น
ต่อไป ฮเยจุนที่แอบหูกับประตูเพื่อฟังความเคลื่อนไหวในห้องพัก
จึงสันนิษฐานคมของอีกฝ่ายแล้วพูดว่า

“ค่าห้องจ่ายด้วยบสิบสวนของทีมเราไม่ได้นะครับ ห้อง
นั้นเป็นห้องสวีต ไม่ได้เด็ดขาด ช่วยสัญญาณมาก่อนครับ”

“ผมไม่ว่างมาพูดคำตอบเดิมซ้ำๆ หรอกนะ”

หมายความว่าให้หุบปาก ไม่อยากฟังแล้ว

ยอมไม่ได้หรอก

“ยุ่งขนาดนี้ยังหาเวลาแกลังคนอื่นอยู่ได้ เก่งจังเลยนะ
ครับ”

อีกฝ่ายชี้ที่ตัวเองประมาณว่าหมายถึงตนใช่ไหม แวตา
เนือยๆ ของซาโตจินเริ่มมีแววสนอกสนใจ

“ยอมรับแล้วสินะว่าถูกผมเล่นงานเข้าแล้ว?”

ฮเยจุนกลืนน้ำลายอีกใหญ่ รีบโบกมืออย่างร้อนรน

“เปล่าครับ ผมขอถอนคำพูด”

“ผมได้ยินแล้วนี่ ถ้าถอนตอนนี้ นับเป็นการให้การเท็จ
นะครับ”

“ถ้าจะช่วยทำเป็นว่าไม่ได้ยิน...”

ก่อนที่จะพูดจบประโยคก็ได้ยินเสียงคนเดินเบาๆ ลอด
ออกมาจากห้องพักของผู้ต้องสงสัย โดจินใช้นิ้วชี้แตะที่ริมฝีปาก
แล้วกระซิบ “ซู่” ฮเยจุนที่กำลังจะชี้แจงรีบหุบปากฉับทันที

ทั้งสองเพิ่มความระแวงระวัง ต่างส่งสัญญาณให้เหล่า
ตำรวจสายลับที่เฝ้าอยู่ตรงปลายทางเดิน ตำรวจสายลับทั้ง

ด้านซ้ายและขวารับคำสั่งแล้วเคลื่อนตัวมาตรงกลางอย่าง
ระมัดระวัง

ในที่สุดประตูห้องพักก็เปิดออก เสียงดีดดังขึ้นพร้อมกับ
หญิงสาวและชายวัยกลางคนในชุดสุภาพเรียบร้อยปรากฏตัวขึ้น

ในบรรดาสี่คนที่เผชิญหน้ากันอยู่ ฮเยจุนเป็นฝ่ายเอ่ย
ปากก่อน

“พบกันอีกแล้วนะครับ ท่านอธิบดี ผมคือนัมฮเยจุน
กองบังคับการปราบปราม กองสอบสวนกลาง ทีม...”

ชายวัยกลางคนสะบัดฝ้ายหญิงที่คล้องแขนอยู่ออกอย่าง
แรง แถมยังผลักฮเยจุนที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามเสียงดังพลັก แล้ว
ออกวิ่งสุดกำลัง

ต้องวิ่งไล่กวดกันอีกแล้ว

ยังไงเดี๋ยวก็นึกจับได้แล้วยังจะทำให้ยึดเอื้อไรประโยชน์
ทำไมก็ไม่รู้ ฮเยจุนสายหน้า สีหน้าเหนื่อยหน่าย โดจินเห็น
แบบนี้ก็ส่งสายตาให้รีบวิ่งตามไป

ผู้บังคับบัญชาสั่งจะขัดก็ไม่ได้

“ท่านอธิบดี! ยังไงที่นี้ก็ถูกล้อมไว้หมดแล้ว เตียวท่าน
ก็จะถูกจับ!”

ฮเยจุนค่อนข้างคล่องแคล่วว่องไวมาตั้งแต่เกิด ประสาท
รับรู้ ปฏิกริยาตอบสนองก็ดี ชายหนุ่มวิ่งอย่างรวดเร็วด้วยสองขา
ที่มีกล้ามเนื้อแน่นกระชับไปขวางหน้าผู้ต้องสงสัยได้แบบสบายๆ
ตึกๆ เสียงฝีเท้าอีกทีก็ตั้งขึ้นเมื่อตำรวจสายสืบหลายนายวิ่งมา
จากทั้งสองฝั่ง ล้อมรอบตัวผู้ต้องสงสัยกับฮเยจุนไว้อย่างหนาแน่น
ด้านหลังของอธิบดีคนนั้นคือผนัง ผู้ต้องสงสัยจึงถอยหนีไม่ได้
อีกแล้ว

“เฮ้อ ท่านอธิบดี คุณถูกล้อมกุมในฐานะผู้ต้องหาคดี
ฆ่าข่มขืน ยี่นสองมือ...”

จะจับกุมผู้ต้องหาได้แล้ว งานใหญ่ในรอบสองเดือน

ฮเยจุนแจ้งข้อกล่าวหาอย่างใจเย็นแล้วล้างกระเป๋าทางเกง
แต่อยู่ๆ ก็ชะงักหยุดนิ่งไป ผังขวายังมีปืน กระบองเหล็กสามท่อน
ที่แขวนอยู่ทางซ้ายยังอยู่ดี แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดในกระเป๋ากลับ
หายไป

กุญแจมือ

อยู่ไหนนะ...

คันกระเป๋ากางเกงดูแล้วก็เจอแต่โทรศัพท์มือถือถือกับ ลูกกุญแจเล็ก ๆ ของกุญแจมือเท่านั้น ชายหนุ่มรู้สึกเย็นวาบที่ สันหลังจนแข็งเกร็งไปทั้งตัว ตลอดเวลาหลายปีเขาไม่เคยทำสิ่งนี้ หายสักครั้ง และไม่เคยจินตนาการว่าจะมาทำหายในวันนี้

ลูกทีมเห็นหัวหน้าเล็กล็กก็สงสัย ยุบแค้นที่เป็นตำรวจ สายสืบซึ่งมีประสบการณ์และอายุมากที่สุดพูดกับฮวังช็ูที่เป็น คู่หูของเขาคนละประโยค

“หัวหน้า님은เป็นอะไร เป็นตะคริวหรือ”

“หัวหน้าทีมเราคงสนุกกับการจับกุมอันน่าหวาดเสียวนะ ให้รอหน่อยไหมครับ”

ตอนนี้ชายหนุ่มไม่ได้สนุกด้วยเลย ใบหน้าขาวยิ่งซีดลง เรื่อย ๆ

ตอนอยู่ในห้องพักยังรู้สึกถึงวัตถุในกระเป๋า เป็นไปได้ว่า คงทำหล่นพื้นตอนปะทะกับซาโดจิน

ตำรวจทำอุปกรณ์หายก็เท่ากับบกพร่องต่อหน้าที่
พื้นฐาน และเขาไม่กล้าขอยืมกุญแจมือจากลูกทีม จึงทำได้แค่
กัดปากอย่างลำบากใจ

ตอนนั้นเองก็ได้ยินเสียงเขี่ยหยันเบาๆ ที่ถูกห่อหุ้มเอาไว้
ด้วยน้ำเสียงสุภาพดั่งชั้นด้านหลัง

“ท่าทางจะทำของสำคัญหายนะ”

ตึกๆ โดจินเดินเข้ามาใกล้ กุญแจมือห้อยอยู่ที่นิ้วเรียวยาว
และเขย่าเบาๆ อย่างหยอกเย้า ฮเยจุนเห็นแล้วนี่หน้า เขาเหมือน
จะเข้าใจเหตุผลที่โดจินปล่อยผ่านเรื่องในห้องพักไปง่ายๆ แล้ว
รู้สึกได้ว่าหมอนี้จงใจรอจังหวะที่จะทำให้ฮเยจุนอับอาย

ถ้าเก็บได้ก็น่าจะคืนให้ตั้งนานแล้ว

อยากบอกว่าไม่ใช่ของตน แต่เพราะเขียนชื่อตัวเล็กๆ ไว้
บนกุญแจมือเพื่อป้องกันการหายจึงทำแบบนั้นไม่ได้ ฮเยจุน
กัดปากแน่น วางแผนจะแย่งคืนกลับมา เมื่อเห็นว่าโดจินลดมือลง

ตอนนี้แหละ

ฮเยจุนอาศัยจังหวะนี้ยื่นมือออกไปคว้า แต่น่าเศร้าที่
โตจินซุแซนขึ้นอีกครั้งจึงพลาดไปอย่างน่าเสียดาย

“วางแผนมาดี แต่ยังช้าไป”

คำเยาะเย้ยอันเด่นชัดของอีกฝ่ายทำเอาฮเยจุนขมวดคิ้ว
โดยอัตโนมัติ

สถานการณ์เป็นแบบนี้ก็เหลือแต่วิธีจู่โจมซึ่งหน้า

“สารวัตร ผมกำลังจับผู้ต้องหาอยู่นะครับ ช่วยคืนกุญแจมือ
ให้ผมด้วย”

“เหมือนประโยคจะไม่ครบนะ”

“ครับ เป็นความผิดพลาดของผม”

“แล้วไงครับ”

“ผมไม่มีคุณสมบัติจะเป็นหัวหน้าทีม และสมควรต้องคืน
ยศ พอใจไหมครับ ผมรีบ เร็ว ๆ หน่อย”

“แล้ว...”

พวกเขาคือตำรวจสายสืบจับคนร้าย จะมีอะไรสำคัญ
ไปกว่าการจับกุมคนร้ายตรงหน้า ฮเยจุนส่งสายตาตำหนิว่า
เหลวไหลไปให้อีกฝ่ายที่ยังนิ่งเฉย แล้วเอ่ยปากอย่างลั้งเล

“ขอร้อง...ละครับ”

ลูกทีมที่ฝ้าดูบทสนทนาอยู่นั้นคงเข้าใจสถานการณ์แล้วจึง
หันหน้าหนีไปกลับข้างกันใหญ่ มีแต่ผู้ต้องหาที่ไม่เข้าใจทั้งยังคง
สะบัดข้อมือที่ถูกยึดเอาไว้ไม่หยุด โดจินที่บรรลุเป้าหมายแล้วโยน
กุญแจมือให้ด้วยสีหน้าสบายอกสบายใจ

ฮเยจุนมองเขาด้วยสายตาไม่ไว้ใจ แต่ก็คิดว่าเรื่องมือ
ทำงานมาแล้วโซวีผีมือใส่กุญแจมือกับข้อมือของผู้ต้องหาอย่าง
คล่องแคล่ว แล้วแจ้งสิทธิ์แก่ผู้ต้องหาตามขั้นตอน

“คุณมีสิทธิ์ที่จะพบทนายความเพื่อไม่เสียเปรียบในการ
ให้ปากคำ ขอบอกไว้ก่อนว่าคุณมีสิทธิ์ที่จะไม่พูด แต่การสละสิทธิ์
ดังกล่าวจะถูกใช้เป็นหลักฐานในศาล ขอให้ทราบเอาไว้”

“มีหมายจับหรือ”

ผู้ต้องหาถามด้วยน้ำเสียงข่มขู่ ก็แล้วทำไมถึงจะไม่พูด
บ่นนี้ล่ะ ผู้ต้องหาขอมร้องขอหมายศาลอยู่แล้ว ฮเยจุนสบตา
อาชญากรซึ่งเป็นชนชั้นนำของสังคมวัยสี่สิบปีที่ยืนอยู่ตรงหน้า
แล้วส่งสายตาให้คิมคังซัน น้องเล็กของทีม รองนักคิมคังซันทาง
หมายจับยื่นให้ดูแล้วจึงตอบอย่างเย็นชา

“เดี๋ยวนี้พวกผู้ต้องหาขอประกาศจะฟ้องกลับอยู่บ่อย ๆ
ก็เลยต้องทำตามขั้นตอนอย่างรอบคอบนะครับ”

“พวกแกรู้ใช่ไหมว่าฉันเป็นใคร”

“เพราะรู้ว่าเป็นใคร ผมถึงได้เรียกท่านอธิบดีไงครับ”

“อ้าว ไฉนเวรนี้! อวดดี ไฉน...แกอยู่สังกัดไหน”

“อย่างที่แจ้งไปเมื่อครู่ ผมร้อยตำรวจโทนมฮเยจุน
หัวหน้าทีมหนึ่ง กองบังคับการปราบปราม กองสอบสวนกลาง และ
ร้อยตำรวจเอกซาโดจิน ‘ซา โด จิน’ สารวัตรแห่งกองบังคับการ
ปราบปราม ผู้ดูแลทีมของเรา ถ้ามีเรื่องร้องเรียนก็เชิญทางนี้เลย
ครับ”

ฮเยจุนชี้ไปยังโทรทัศน์ที่เฝ้ามองเหมือนกำลังให้คะแนนการจับกุม เขาเมินกลยุทธพาเพื่อนฟังของฮเยจุนแล้วส่งลูกทิม

“มัวทำอะไรอยู่ จับสิครับ”

ยุนแทวันและฮวังช็อพาผู้ต้องหาที่กำลังหงุดหงิดเดินไปยังลิฟต์ ส่วนหญิงสาวที่ออกมาจากห้องด้วยกันยืนห่างออกไปอย่างไม่ว่าว่าจะต้องทำยังไง มาจองอิน ตำรวจสายสืบหญิงเพียงหนึ่งเดียวของทีมจึงเป็นคนพูดกับเธออย่างนุ่มนวล

“ต้องสอบปากคำค่ะ รบกวนช่วยไปสถานีด้วยกันสักครู๋ได้ไหมคะ”

หญิงสาวพยักหน้า มาจองอินจึงเดินไปกับเธอ คิมคังชันที่เหลืออยู่สลับมองผู้บังคับบัญชาทั้งสองแล้วจึงถามฮเยจุนอย่างระมัดระวัง

“หัวหน้า ทำไมไม่เข้าห้องสวิตล่ะครับ ข้อมูลตำแหน่งของผู้ต้องหาที่แน่นอนแล้ว ทางโรงแรมก็ให้ความร่วมมือดี แคร่รถออกจากห้องค่อยจับ น่าจะเป็นการจับกุมที่ง่ายกว่านะครับ”

ฟังแล้วฮเยจุนก็ทำสีหน้าเห็นด้วยอย่างเต็มที่ แล้วตั้งใจตอบให้ใครบางคนได้ยินด้วย

“เพราะใครบางคนไม่อยากจะยินรอนะสิ”

ซาโดจินนิ้วหนักราวกับจะบอกว่าแล้วมันเป็นปัญหาตรงไหนก่อนออกคำสั่ง

“ทั้งสองคนจัดการห้องพักที่เหลือแล้วถอนกำลังหัวหน้านัมฮเยจุน การทำอุปกรณ์ประจำตัวหายก็ไม่ต่างจากทหารสูญเสียอาวุธในสนามรบ จำเอาไว้ด้วยนะครับ”

ฮเยจุนอยากค้านว่า ‘เป็นความรับผิดชอบของคุณเหมือนกันนะ’ หรือ ‘ถ้ารู้ดีขนาดนั้นก็น่าจะบอกกันแต่แรกสิ’ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไร เพราะจุดเริ่มต้นมาจากความเข้าใจผิดของตน คนที่เลี้ยงปิ่นก่อนก็คือเขาเอง พุดง่ายๆ คือ รังแตนของตัวเองใหญ่กว่ามาก ถ้าไปเขี่ยรังแตนคนอื่นแล้วถูกสวนกลับขึ้นมา คงวุ่นวายกันแตกแตน

ให้เรื่องที่ห้องพักจบลงแค่นี้จะฉลาดกว่า

“ครับ เข้าใจแล้วครับ”

ท่าที่เชื่องๆ อย่างไม่น่าเชื่อคงเหนือความคาดหมายมาก
หน้าหล่อๆ ของซาโตจินจึงแสดงสีหน้าตกใจปนไม่สบอารมณ์
ชั่วขณะก่อนจะหายไป อีกฝ่ายหนึ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงเดิน
ออกไป

ฮเยจุนมองแผ่นหลังสูงโปร่งนั้น กล้ากลิ่นความคับแค้นใจ
ลงไปพลาต็อกชกหัวตัวเองอยู่เงียบๆ

โตนอีกแล้ว อีกแล้ว!

คิมคังซันเฝ้ามองเหตุการณ์ตรงหน้าแล้วแอบถาม

“หัวหน้า ค่าห้องเท่าไรครับ”

ไซ่ ยังเหลือเรื่องนี้

“สิบล้านวอน ลองเบิกเป็นค่าสิบล้านดูสิ ห้องสารวัตรได้
ฟังแน่”

“สิบล้านวอนเหรอครับ เราใช้ห้องแค่ชั่วโมงครึ่งเอง”

ก็ถูก

“ก็ไซ่ไง เพราะไ้อบ้านั้น”

คิมคังซันตกใจสุดขีด ขณะที่ฮเยจุนเดาะปากอย่าง
หงุดหงิด

บทที่ 1 Feudist (2)

ข้อมูลตามสถิติระบุว่า ยิ่งอยู่ระดับล่างของโครงสร้างชนชั้นทางสังคมยิ่งมีอัตราก่ออาชญากรรมสูง แต่ที่น่าตกใจก็คืออาชญากรแข็งแกร่งที่ฮเยจุนประสบมา ยิ่งอยู่ในสังคมชั้นสูงยิ่งโหดเหี้ยมและต่ำทราม ทั้งยังรู้วิธีรอดพ้นจากเงื้อมมือของกฎหมายมากกว่าด้วย

ครั้งนี้ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น ผู้ต้องหาปิดปากเงียบตลอดการสอบปากคำเพื่อบอกถึงความยุติธรรมนั้น ให้ปากคำให้น้อยที่สุดแล้วฝากทุกเรื่องไว้กับทนายความค่าตัวแพง พอได้เห็นภาพของผู้ต้องหาที่ตามจับมาด้วยความยากลำบากเป็นแบบนี้แล้วก็ชวนหดหู่จริงๆ

“สายสืบคิม ออกมาคุยกันหน่อย”

ฮเยจุนสบตากับคิมคังชันซึ่งกำลังให้ผู้ต้องหาเซ็นชื่อในใบคำให้การ เห็นอีกฝ่ายพยักหน้ารับรู้จึงออกมาจากห้องสอบสวนก่อน

ออกมาแล้วชายหนุ่มก็ปิดประตู ฟิงหลังกับผนังเย็นๆ มองออกไปนอกหน้าต่างริมทางเดิน แววดาสะท้อนระลอกคลื่น ความเงียบสงบ การละลายตาจากบรรยากาศภายในอาคารเพื่อ มองวิวด้านนอกคือความสุขเล็กๆ อย่างหนึ่งของฮเยจุน

เพราะแม้แต่ทำงานสี่มวันสี่คืน ต้องได้เห็นทิวทัศน์นี้ ในช่วงนี้ของทุกปีก่อนถึงจะรู้ว่าฤดูใบไม้ผลิมาถึงแล้ว ทั้งที่ไม่นานมานี้ยังเป็นฤดูหนาวที่ลมเย็นบาดผิวอยู่เลย ผ่านไปแค่ฤดูเดียว ดอกบ๊วยที่นอกหน้าต่างก็บานหอมแล้ว ฤดูกาลกำลังผันเปลี่ยนไป

ชายหนุ่มถอนหายใจยาวแล้วกะพริบตาซ้ำๆ เพราะไม่ได้นอนหลับดี ๆ มาหลายวันตาจึงหริ่ปรือ หนังตาคอยแต่จะปิดลงอยู่เรื่อย

“หัวหน้า! สอบปากคำเสร็จหมดแล้วครับ”

ประตูเปิดอีกครั้ง คิมคังซันออกมาจากห้องสอบสวน เปลือกตาของฮเยจุนที่ปิดอยู่ครึ่งหนึ่งเปิดขึ้นทันใด ทุกคนเหนื่อยกันอยู่แล้ว หัวหน้าจะแสดงท่าที่อ่อนล้าไม่ได้

“ขอบใจนะ เอกสารก็เตรียมหมดแล้ว หลักฐานก็ชัดเจนดี ส่งตัวได้เลย รถส่งตัวล่ะ?”

“กำลังมาครับ”

“วันนี้ใครอยู่เวร”

“รออยู่ที่ห้องขังแล้วครับ”

“หมอนี่ค่าตัวแพงนะ อย่าทำชู้ย ๆ ส่งให้ไปส่งตัวอย่าง
นอบน้อมด้วยล่ะ”

“ครับ รับทราบ! วันนี้เราจะยังกินเลี้ยงกันตามแผน
ใช่ไหมครับ”

ฮเยจุนยิ้มแล้วลูบศีรษะคิมคังชัน ถึงเขาจะไม่มีพี่น้อง แต่
ถ้ามีน้องชายก็คงน่ารักและอ่อนโยนแบบนี้ เส้นผมนุ่มแทรก
สัมผัสอยู่ระหว่างนิ้วอยู่หลายครั้ง

แต่มีอันอ่อนโยนนั่นหยุดชะงักทันทีเมื่อได้ยินคำพูด
ต่อมาจากคิมคังชัน

“สารวัตรจะมาด้วยไหมครับ วันนี้อยากให้มาด้วยจัง”

สีหน้าของฮเยจุนแข็งเกร็ง แต่ได้ยินชื่อก็ทนไม่ได้แล้ว
เขาฟาดหลังคิมคังชันไปอย่างแรง

เพียะ! เสียงดังเหมือนคลื่นซัด คิมคังชันร้องอย่าง
เจ็บปวด

“โอ้ย...”

“คังชันหุบปากเลยนะ เดี่ยวก็เป็นจริงหรือก”

“ผมอยากสนิทกับसारวัตร์นี่ครับ หัวหน้าขอให้มาหน่อย
ไม่ได้เหรออครับ”

“อืม ไม่ได้”

“ทำไมล่ะครับ สारวัตร์เป็นคนเดียวที่ไม่เมินสิ่งที่หัวหน้า
พูดนี่ครับ?”

ไม่เมินคำพูด แต่ปัญหาคืออีกฝ่ายจะสวนกระสุนเล็ก ๆ
ที่ตนยิงไปด้วยชีพนาวุธใหญ่เบ้มเสมอ ฮเยจุนหันหน้าอย่างเย็นชา
บอกว่าไม่อยากฟังมากกว่านี้แล้วเดินหนีไป

“จัดการให้เรียบร้อยล่ะ”

“หัวหน้า! ทำให้ได้นะ! นี่คือคำขอของน้องเล็กนะครับ!”

น้ำเสียงแว่วอนของคิมคังซันดังไล่หลัง ป้ายใหญ่โตที่เขียนว่า ‘กองบังคับการปราบปราม’ อยู่บนตึกระยะเมื่อฮเยจุนเดินเข้ามาในสำนักงาน ที่นี่ถูกเรียกอย่างย่อว่า ‘กองปราบ’ เป็นหน่วยงานในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ รับผิดชอบสืบสวนคดีใหญ่ๆ ที่สังคมให้ความสนใจไม่ว่าจะอยู่ในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของใครก็ตาม

ภายในอาคารสำนักงานมีพื้นที่กว้างขวาง แม้ตำรวจสืบสวนครึ่งหนึ่งจะออกไปทำงานนอกสถานที่ โต๊ะจึงว่างเปล่า แต่ทุกคนดูเหมื่อนกำลังยุ่ง บรรยากาศกลับวุ่นวายอย่างประหลาด

เหล่าตำรวจสายสืบในชุดไฟรเวตกำลังทำงานหัวหมุน มีทั้งคนที่จ้องหน้าจอเพื่อเช็คภาพจากกล้องวงจรปิด คนที่กำลังคุยโทรศัพท์กับพยาน คนที่กำลังตรวจสอบรูปหลักฐานหรือบันทึกคำให้การที่เกี่ยวข้อง ฯลฯ ทุกคนต่างก็กำลังยุ่งอยู่กับงานของตน

ฮเยจุนรีบเดินฝ่าความวุ่นวายเข้าไป กองปราบใช้สำนักงานขนาดใหญ่นี้ด้วยกัน แต่แบ่งย่อยเป็นออฟฟิศของ

แต่ละทีม ทางขวาสุดเป็นอาณาเขตของทีมหนึ่ง เมื่อมาถึงแล้วก็
ได้ยินเสียงอันคุ้นเคย น้ำเสียงต่ำนุ่มนวลฟังดูน่าเชื่อถือ

[เราวางแผนส่งตัวผู้ต้องหา และกองบังคับการปราบปราม
กองสอบสวนกลางของเรา...]

หลายวันก่อนหลังจากทีมหนึ่งจับคนร้ายได้ เช้าวันรุ่งขึ้น
ซาโตจिनก็แถลงสรุปคดีต่อสื่อมวลชน ไม่ว่าจะขอยากหรือไม่
ชายหนุ่มก็ไวต่อน้ำเสียงนี้อย่างประหลาด พอหันมองด้านข้าง
ก็เห็นจอภาพที่อยู่ริมหน้าต่างกำลังถ่ายทอดข่าวอยู่

ใบหน้าของชายในจอมีเงาเล็กที่ใต้ตา ดวงตาโตเรียวยาว
จมุกโต่งตรง ยิ่งขับเน้นเครื่องหน้าให้ดูมีมิติ โครงหน้าคมชัด
โดดเด่น เมื่อรวมเข้ากับแววตาเย็นชาแล้วยิ่งเสริมภาพลักษณ์
ให้ดูดุดันด้วย

ริมฝีปากสวยได้รูปใต้จมุกโต่งนั้นปิดแน่นก่อนจะอำปาก
พูด

คำบรรยายที่ขอบจอเขียนว่า

‘ซาโตจิน สารวัตรแห่งกองบังคับการปราบปราม
กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง’

หน้าที่ของกองบังคับการปราบปราม กองบัญชาการ
ตำรวจสอบสวนกลางแห่งกรุงโซล แบ่งเป็นสองกองบัญชาการ
คือ กองบังคับการปราบปรามและกองปราบปรามยาเสพติด ที่นี้
คือแหล่งรวมเหล่าเจ้าหน้าที่สืบสวนชั้นนำขององค์กรตำรวจ
จึงเป็นสนามรบอันดุเดือดในทุกขณะ หลายเดือนก่อนซาโตจิน
ได้รับตำแหน่งหัวหน้ากองปราบของทั้งสองกอง ทีมสอบสวน
หนึ่งที่มีฮเยจุนเป็นหัวหน้าทีมคือหนึ่งทีมในความดูแลของเขา

“นี่ นัมฮเยจุน”

เมื่อได้ยินเสียงเคาะพาร์ทิชันดังก๊อกกๆ พร้อมกับชื่อของ
ตน ชายหนุ่มจึงหันหน้าไปยังต้นเสียง ผู้มาเยือนคือหัวหน้าทีม
สามที่ปกติไม่ได้เอ็นดูตนนัก

แม้สำนักงานกองปราบจะทะเลถึงกันหมด ทว่าแต่ละทีม
จะแบ่งพื้นที่กันใช้อย่างชัดเจน ตำรวจสืบสวนระดับหัวหน้าทีม
จึงไม่มีเรื่องให้ก้าวเท้าเข้าไปในเขตของทีมอื่นถ้าไม่มีเหตุจำเป็น
จริงๆ

แค่เห็นทำยีนอย่างเยอหยิ่งของหัวหน้าทีมสามก็รู้แล้วว่า
ตั้งใจมาหาเรื่องไม่ผิดแน่

เรื่องแบบนี้ก็มีเกิดขึ้นบ้าง เพราะเหล่าตำรวจสายสืบมาก
ประสบการณ์กว่าจะไต่เต้าขึ้นมาถึงตรงนี้ได้ผ่านความ
ลำบากมามากมายหลายสิบปี จึงมักมองเด็กเมือวานซึ่งอย่าง
ฮเยจุนว่าเป็นเสียนหนามขวางหูขวางตา ปกติพวกที่จบจาก
โรงเรียนตำรวจมักไม่ค่อยอยากวิ่งอยู่ในสถานที่เกิดเหตุอยู่แล้ว
ด้วย จะมีอคติบ้างก็ไม่ผิดนัก

“ครับ หัวหน้าทีมสาม มีธุระอะไรกับผมหรือครับ”

“คดีที่สารวัตรดองไว้เอามาปล่อยจนดังแล้วสิ?”

เขาเหลือบมองจอ ข่าวจบแล้วและกำลังฉายข่าวอื่นอยู่
แต่ไม่นานก็เห็นข่าวนี้อีกในช่องสำนักข่าวอื่น ต้องยอมรับว่าเป็น
ประเด็นดังระดับประเทศจริง ๆ

เหล่าตำรวจชอบคดีดัง ๆ แบบนี้ เพราะเห็นผลงานชัดเจนนดี

“ไม่รู้สิครับ ผมไม่รู้ความคิดของสารวัตรหรอก”

“ได้คดีใหญ่ ๆ แบบนี้แล้วคงอารมณ์ดีสุด ๆ เลยสินะ”

“ก็...ยังไม่สุดซะทีเดียว มาเพื่อจะพูดเรื่องนี้แหละครับ
ผมค่อนข้างยุ่ง”

พอถูกยื้อนเข้าหน่อยกลับไม่พอใจ หัวหน้าที่มสามถึงกับ
แผดเสียง

“ไอ้เวรนี้ คิดว่าคนอื่นเขาว่างนักหรือไง ได้ยินว่ายื่น
ใบเสร็จขอเบิกค่าใช้จ่ายในการสืบสวนตั้งสืบล้านวนไม่ใช่ระอะ
นายคิดว่าใครจะจ่าย เรื่องของทีมตัวเองก็จัดการจ่ายเองสิวะ!
อย่าทำให้คนอื่นเดือดร้อน”

เขาขึ้นเสียงสูงแล้วตบพาร์ทิชันอย่างแรง แต่สิ่งที่ทำให้
ฮเยจุนได้สติไม่ใช่ระดับเสียงที่ดังของหัวหน้าที่มสามหรือเสียง
ตบ

“หัวหน้าที่มสามว่ายังไงนะ สารวัตรทำเบิกเหรอครับ”

“ไม่รู้ระอะ? ความคิดสารวัตร แก่ไม่รู้แล้วฉันจะรู้ได้ไง
ฉันไม่ช่วยจ่ายหรอกนะ จัดการกันเองซะ! ไอ้พวกเด็กแววมารยาททรมาม”

หัวหน้าทีมสามต่อว่าเสียงดังแล้วกลับไปยังออฟฟิศของ
ทีมตน ระหว่างนั้นฮเยจุนยังคงยืนเหม่ออยู่กับที่ นึกถึงใบหน้า
หล่อๆ ของซาโดจินตอนพูดว่ารู้แล้วกับสิ่งที่ตนกังวลและถามซ้ำ
หลายครั้ง ชายหนุ่มขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“นั่นมันบดตั้งหลายเดือนเลยนะเว้ย!”

อยากจะชินแต่ก็ทำไม่ได้สักที ไม่คิดว่าสุดท้ายอีกฝ่ายจะ
ใช้วิธีนี้ ความจริงก็มีโอกาสที่เรื่องจะออกมาเป็นแบบนี้ เขาคาดเดา
เอาไว้บ้างจึงไม่ได้ตกใจมากนัก แต่ก็ยังไม่โห่อยู่ดี

ฮเยจุนก้าวฉับๆ ออกจากออฟฟิศเพื่อไปหาซาโดจิน
พอดีกับที่อีกฝ่ายเดินมาทางนี้พอดีพร้อมกับฟังรายงานของ
นายตำรวจที่มาพร้อมกันไปด้วย

ฮเยจุนยืนขวางทางอยู่หน้าประตูทางเข้ากองปราบ
ซาโดจินจึงหยุดและส่งสัญญาณมือให้ลูกน้องที่ตามหลังมาหยุด
ไปด้วย

“หัวหน้านั่นมีอะไรจะรายงานผมด้วยเหรอ อย่างที่เห็นว่า
คิวยาว ต้องรอก่อนนะ”

“ฐานะของผมต่ำจนถึงที่สุดครับ ผมบอกแล้วว่าห้ามเบิกค่า
ห้องสวีตจากงบค่าสีบสวน และคุณก็บอกว่าคุณรู้แล้ว ทำไมถึง
ผิดคำพูดครับ”

“บอกว่าคุณรู้แล้ว แต่ไม่ได้บอกว่าจะไม่ทำซะหน่อย”

“จะเอาแบบนี้จริงๆ เหรอครับ ถ้าเบิกสิบล้านวอน
ทีมสอบสวนเราได้เป็นอัมพาทแน่”

อีกฝ่ายตั้งใจฟังคำค้านอยู่เงียบๆ ก่อนทำหน้าที่สงสัย

“แล้วเกี่ยวอะไรกับผม”

“สารวัตร!”

“คุณขึ้นเสียงกับผมทำไมครับ”

ในคำตำหนิแสนเย็นชาของซาโตจินมีความหงุดหงิดเล็กๆ
ผสมอยู่ จากประสบการณ์หลายเดือนที่ทำงานร่วมกัน นี่คือ
สัญญาณที่บอกว่าจากนี้อีกฝ่ายจะแข็งกร้าวขึ้น ถ้าเขาหงุดหงิด
จะยิ่งอ่อนไหว และยิ่งอ่อนไหวก็จะยิ่งดูร้าย

ความเงิบงันอันตึงเครียดดำเนินไป บรรยากาศนี้ทำให้
ฮเยจุนได้สังเกตรอบด้าน ทั้งสองทำสงครามกันโดยไม่หยุดพัก
เป็นเวลาหลายเดือน และสร้างความวุ่นวายมากกว่าที่คิด ทุกคนใน
กองสอบสวนกลางรู้ว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองไม่ราบรื่นนัก

เหล่าตำรวจที่ตามโตจินมาต่างก็หุบปากจับเหมือนนัด
กันไว้ จับตาดูสถานการณ์นี้อย่างจดจ่อ และเพราะฮเยจุนมีสิ่งที่
ต้องการจึงกัดฟันยอมถอย

“สารวัตรต้องแก้ไขเรื่องนี้แหละครับ นี่ไม่ใช่เรื่องของผม แต่
เป็นเรื่องของ تیم”

“ขึ้นอยู่กับว่าหัวหน้าทีมฮเยจุนจะเจรจาอย่างสุภาพได้
แค่ไหน”

“ผมจะลองดู”

โตจินจ้องฮเยจุนเขม็ง แม้ไม่ชอบใจ แต่ก็กระดิกนิ้วให้
ตามมาอย่างช่วยไม่ได้

“ไม่ใช่เรื่องที่จะคุยกันที่นี่ ตามผมมา คนอื่นรอหัวหน้าทีม
ออกมาแล้วค่อยเข้ามาตามลำดับ”

วันนี้ก็เหมือนกัน ฮเยจุนได้กลิ่นหอมจากโตจินตอนที่
อีกฝ่ายเดินผ่านไป แม้จะอยากรู้ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้รู้จักว่าเป็น
กลิ่นหอมจากอะไร แต่จะให้ถามผู้ชายด้วยกันว่ากลิ่นอะไรหอมดี
ก็ดูแปลกๆ จึงไม่เคยเอ่ยปากถามสักครั้ง

ระหว่างที่จจดอยู่กับเรื่องกลิ่น ซาโตจินก็เดินไปไกล
แล้ว ฮเยจุนมองแผ่นหลังดูดีนั้นแล้วกลับมาคิดเรื่องความแค้น
ของตนอีกครั้ง

ใครก็ได้เอาไอเวรนี้ไปขังในยุ่งฉางที่เถอะ

พออธิษฐานเสร็จก็รีบตามอีกฝ่ายไป

ฮเยจุนปิดประตูแล้วเดินเข้ามาในห้องของसारวัตร โตจิน
เดินนำไปที่โต๊ะแล้วนั่งลงเอนหลังพิงพนักอย่างสบายก่อน
บ้วนปากอย่างโอหัง น่าจะแปลว่าให้เดินเข้าไปหา คงวาดภาพว่า
เรียกแล้วตนจะยอม ซึ่งอย่างไรก็ต้องเดินเข้าไปหาอยู่แล้ว
ฮเยจุนจึงเดินไปยืนตรงหน้าอย่างอารมณ์เสีย แต่ก่อนที่จะได้พูด
ธุระ อีกฝ่ายกลับถามคำถามขึ้นก่อน

“ผู้ต้องหาล่ะครับ”

“ผมขอพูดก่อน”

“อ้อ กฎข้าราชการ มาตรการที่ห้าสิบเจ็ดคืออะไรนะครับ
จำไม่ค่อยได้”

“...เวลาปฏิบัติหน้าที่ จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของ
ผู้บังคับบัญชาที่เกี่ยวข้อง”

“ครับ ใช่แล้วครับ เริ่มจากตอบคำถามของผมก่อน”

ฮเยจุนที่ถูกขัดจังหวะมองคนตรงหน้าอย่างอึ้งๆ แล้วจึง
รายงานอย่างละเอียด แม้จะเกลียดกันเข้าไส้ แต่เวลาทำงาน
กลับเข้ากันได้ดี

“สุดท้ายก็ยอมเซ็นชื่อในคำให้การครับ ตอนนี้กำลังส่งตัว”

“มีทนายความอยู่ด้วยไหม”

“ครับ ตลอดเวลา”

“โอเค จัดการเวลาให้ดี แล้วเอาให้ผู้กำกับยอมดูด้วย”

โตจินหยิบแฟ้มเอกสารออกมาแล้วโยนให้เบาๆ จากนั้นก็เปิดปลอกปากกาซ้ำๆ

ระหว่างนั้นฮเยจุนก็ยื่นมือไปหยิบเอกสาร เรื่องอื่นไม่รู้ แต่จะไม่ยอมเสียเปรียบเรื่องงบค่าสีบสวอนแน่ เพราะลูกทีมทั้งหมดต้องรับผิดชอบร่วมกัน จะยอมแพ้ไม่ได้ แค่นี้ก็ต้องประหยัดงบที่มีเท่าหางหนูอยู่แล้ว เบิกล่วงหน้าจะยิ่งเป็นภาระใหญ่ ไม่ว่าจะยังไงชายหนุ่มก็ตั้งมั่นว่าจะต้องปกป้องเอาไว้ให้ได้ ตอนที่ฮเยจุนวางมือลงบนแฟ้มนั่นเอง

“เข้าใจแล้วครับสารวัตร แต่เรื่องงบค่าสีบสวอนของเรา...เฮือก”

ปัก!

อยู่ๆ ปากกาหมึกซึมก็ปักลงระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วกลางของฮเยจุน

ปลายปากกาคมๆ ปักลงบนแฟ้มเอกสารสีขาวย ถ้าเอียงอีกนิดเดียวคงปักลงบนเนื้อของชายหนุ่มไปแล้ว

ฮเยจุนเบิกตาโต หายใจเข้าออกลึกๆ สลับมองปากกาที่อยู่ระหว่างนิ้วกับโตจินที่ทำให้เกิดสถานการณ์นี้ขึ้น แต่ก็ยังไม่หายตกใจ เขาพยายามหายใจเพื่อควบคุมอัตราการเต้นของหัวใจที่โหมกระหน่ำ ซาโตจินไม่สนใจท่าทางเหล่านั้น เขายิ้มและพูดอย่างเรียบเรียง

“หมึกก็ออกดีจัง”

อย่างที่เขารู้ว่า หมึกสีดำซึมออกมาระหว่างนิ้วเรียวยาว ฮเยจุนขมก้นความโกรธจนตาสีน้ำเงินริ้วแล้วจึงเถียงกลับ

“ผมคิดว่าทำงานงกๆ เป็นหมาไร้ใช้แล้วจะได้รับการพูดตอบแทนว่าขอบคุณมากซะอีก”

“เหตุผลที่ชอบเปรียบเทียบเป็นหมาเพราะเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกันหรือ จะว่าไปหัวหน้ามันก็ชอบเห่าซะด้วย”

“ครับ ถ้าอยู่ๆ ผมแว้งกัดसारวัตรขึ้นมา ก็ช่วยคิดว่าเพราะผมเป็นหมาที่นะครับ”

“ผมรู้ว่าหมาที่กัดคนก็ควรถูกรุณยฆาตนะ”

“ถ้าไม่ยุ่งกับผม ผมก็ไม่กัดหรอก”

“อ้อ ฉันทักซินแล้วไซ้ใหม่ บางทีก็ทำงานได้เรื่องได้ราว เหมือนกันนะ”

โลกนี้ไม่มีใครแกล้งคนอื่นด้วยน้ำเสียงสุภาพแต่เจ็บแสบ ได้เท่าซาโตจินอีกแล้ว

ฮเยจุนเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วจึงเปลี่ยนเรื่อง

“ช่วยเอาปากกาออกด้วยครับ ผมจะได้เอาเอกสารไป”

โตจินไม่ได้ปฏิเสธซะทีเดียว เขายกปากกามิกซ์ซีมที่ปักอยู่บนแฟ้มขึ้น ฮเยจุนเองก็ดึงมือขึ้นเหวี่ยงออกอย่างระมัดระวัง เพื่อไม่ให้มิกเป็นเอกสาร แต่จู่ๆ โตจินก็กลับด้านปากกาแล้ว ไล่ปลายด้ามกดลงบนหลังมือที่มีเส้นเลือดปูดโปนของฮเยจุน

การกดปากกาเบาๆ ของอีกฝ่ายนั้นอ้อยอิ่งอย่างประหลาด มันไม่ได้เจ็บแต่กวนอารมณ์อย่างรุนแรง เหมือนเสียงที่แว่วอยู่ในหูไม่หายไปไหน ฮเยจุนถูกก่อกวนประสาทสัมผัสทั้งห้าทีละเล็กทีละน้อย ทำให้นึกถึงตอนอีกฝ่ายใช้ปืนจ่อหน้าผากของตน

สุดท้ายจึงทำเพียงจ้องโตจินเซมิ่ง ฮเยจุนดึงมือออกได้ แต่เพราะไม่เข้าใจจุดประสงค์ของเขาที่ทำแบบนี้ จึงค้างมือไว้ที่ เดิมเอ่ยถาม

“อยากพูดอะไรกันแน่ครับ”

“ตำรวจแห่งสาธารณรัฐเกาหลี สามารถใช้อาวุธได้ในกรณีต่อไปนี้ หนึ่งคือการหลบภัยในภาวะฉุกเฉินหรือการป้องกันตัวตามกฎหมายอาญา สองเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือขัดขืนของคนร้าย หากผู้ก่อความวุ่นวายไม่ปฏิบัติตามคำสั่งให้ยอมจำนนมากกว่าสามครั้ง สามถ้าคนร้ายติดอาวุธและปฏิเสธไม่ทำตาม ข้อใดที่อธิบายการกระทำของผมได้บ้าง”

“...ไม่มีครับ”

“งั้นหัวหน้า님이ทำผิดกฎก็ต้องขอโทษผม”

“แล้วสารวัตรจำไม่ได้หรือครับว่าตัวเองทำอะไรกับผมไว้บ้าง”

“ผมตอบสนองต่อการกระทำของหัวหน้าคุณเท่านั้นครับ ผมแค่จะหยิบทรัพย์สินส่วนตัว แต่กลับถูกเลี้ยงป้อนใส่ เป็นการ

รับมือที่สมเหตุสมผล เรียกว่าง่าย ๆ ว่าเป็นการป้องกันตัวเอง แต่
สิ่งที่สำคัญที่สุดของการสืบสวนก็คือแรงจูงใจ”

ถ้าจะพูดแบบนี้ ฮเยจุนเองก็มีอะไรจะพูดมากมาย
เหมือนกัน ก่ออื่นเลย...ฮเยจุนเก็บปืนอย่างรวดเร็ว จึงไม่ใช่
เงื่อนไขของการป้องกันตัวสำหรับโดจิน แคมป์ปฏิกริยาของ
ซาโดจินก็รุนแรงเกินกว่าเหตุแม้ในสถานการณ์ที่ตนเองเสียเปรียบ
กระสุนลูกแรกเป็นกระสุนหลอก แต่ซาโดจินก็เพิกเฉยขั้นตอน
แถมยังเปลี่ยนเป็นกระสุนจริงอีก

เพียงแต่อุปสรรคอันใหญ่หลวงสำหรับชายหนุ่มคือค่า
สืบสวน ฮเยจุนจึงพยายามอธิบายอย่างละมุนละม่อม

“ผมจะยื่นหนังสือชี้แจงครับ”

“แบบนี้ผมผิดหวังนะ”

แน่นอนว่าความอดทนอยู่ได้ไม่นานขนาดนั้น

“ไม่สนแล้ว ยังไม่เอาปากกาออกไปอีก? เป็น
ผู้บังคับบัญชาทำแบบนี้ได้หรือครับ”

“ไม่ได้ แต่ในองค์กรตำรวจ ลำดับยศตำแหน่งเป็นของ
หวาน ถ้าขยะแขยงก็ไปหาอาชีพอื่นสิ”

ทั้งสองปะทะกันทางสายตาทอดอย่างดูเด็ด ฮเยจุนที่
เสียเปรียบด้วยบสีบสวนเริ่มรู้สึกกระวนกระวาย ขณะที่โดจิน
ผู้รู้เรื่องนั้นดีจึงดูสบายใจกว่ามาก แวดตาสบายๆ ของเขาลากผ่าน
ผู้ใต้บังคับบัญชาที่ทำอะไรไม่ได้ พร้อมพูดเสียงเนือยๆ เหมือน
สายลมในฤดูใบไม้ผลิ

“เรื่องใบเสร็จค่าสีบสวน ควรดำเนินการตามนั้น...”

พูดยังไม่ทันจบ ฮเยจุนก็รีบข้ดราวกับร่อยอยู่แล้ว

“ผมเสียมารยาทที่เล็งปืนใส่ เป็นความผิดของผมถูกต้อง
แล้ว”

ราวกับร่อยอยู่แล้วเช่นกัน โดจินถามคำถามที่มีคำตอบ
แน่ชัดอยู่แล้ว

“ใช้ภาษาที่อ่อนน้อมได้มากกว่านี้นะ”

แม้จะพูดเหมือนกำลังแนะนำ แต่จริงๆ แล้วคือการขู่
ลงโทษ ฮเยจุนเรียนรู้ความจริงนั้นจากประสบการณ์ตรง ครั้งก่อน

เขาก็ให้โอกาสแบบนี้ แต่ฮเยจุนดันดีใจที่ปฏิบัติเสร็จจึงถูกลงโทษ แม้จะเป็นแค่การตักเตือนซึ่งเป็นโทษที่ค่อนข้างเบา แต่ก็ขัดขวาง การเสนอชื่อเพื่อเลื่อนขั้นหรือเลื่อนตำแหน่งตามระยะเวลา และ ส่งผลกระทบอย่างมากต่อฮเยจุนที่ทุ่มเททำงานโดยหวังเลื่อนยศ มาหลายปี

วินาทีนี้ล้างสังหรณ์ในฐานะนักสืบของชายหนุ่มกำลัง ส่งสัญญาณอย่างรุนแรง

ตอนนี้ไม่ใช่เวลารุก ต้องถอย

แม้จะรู้สึกขัดแย้งกับตัวเอง แต่คำขอโทษอย่างเลียงไม่ได้ ก็ลอดผ่านริมฝีปากแดงของฮเยจุนออกมาแล้วเบา

“...ขอโทษครับ”

“เป็นโรคหมอนรองกระดูกทับเส้นหรือ คอแข็งเชียว”

สายตาของซาโดจินดูอวดดีเป็นอย่างมาก ชายเลือดเย็น คนนี้แสดงออกทั้งทางภาษากายและคำพูด สายตาเย่อหยิ่งโอหัง สีหน้าดูถูกดูแคลน และน้ำเสียงนุ่มนวลนอบน้อม ท่าทางเพียง

เล็กน้อยเหล่านี้ช่วยสร้างบรรยากาศและทำให้รู้สึกเหมือนถูก
กระที่บจมดินอยู่เสมอ

ฮเยจุนกัดฟันแน่นก่อนก้มศีรษะลงเล็กน้อย คับแค้น
จนแทบจะออกแตกตาย โดจินเพียงจ้องมองโดยไม่พูดอะไร จงใจ
ฉีกหน้าอีกฝ่ายจนชายหนุ่มรอไม่ไหว สุดท้ายจึงเงยหน้าขึ้นมา
ประชดประชันใส่

“ให้ถ่ายรูปแล้วส่งอีเมลไปให้เอาไวใส่โลงด้วยเลยไหม
ครับ”

“ไม่ต้องหรอก ผมไม่อยากให้ของแปลกๆ ฉีดผ่าน
กล่องข้อความในอีเมลผม”

“งั้นก็เอาแต่พอดีเถอะครับ ผมผิดไปแล้ว ผมสมควรตาย”

โดจินที่เอาแต่สังเกตท่าทางของฮเยจุนค่อยๆ ดิ่งปลาย
ปากกาออกจากหลังมือช้าๆ เพราะกดไว้นานจึงยังมีรอยเหลืออยู่
บนผิวหนังๆ

“ตกลงครับ ไม่ต้องส่งหนังสือชี้แจงแล้วก็ได้ เรื่องไปเสร็จ
ค่าสืบสวนผมก็จะเรียกคืน”

ฮเยจุนโล่งอก เขาหยิบแฟ้มเอกสารมาจากบนโต๊ะ
ปลอบใจตนเองอย่างสุดความสามารถว่าได้เลือกทั้งศักดิ์ศรีเพื่อ
ช่วยทีมไว้ พร้อมย้ำซ้ำๆ ว่าตนทำดีแล้ว แต่ที่จริงก็ไม่ช่วย
ปลอบใจเท่าไร

ชายหนุ่มไม่อยากจะอยู่ที่นี้อีกต่อไป ถ้าต้องเจอหน้า
ซาโดจินตลอด อยู่กับหัวหน้าทีมสามสามวันสองคืนสองต่อสอง
ยังจะดีต่อร่างกายและจิตใจมากกว่า ฮเยจุนกำลังจะหันหลังเดิน
ไปโดยไม่บอกลา

แต่ดันนึกถึงน้ำเสียงจริงจังของคิมคังซันที่ขอร้องให้ชวน
อีกฝ่ายไปกินข้าวด้วยขึ้นมาได้

“सारวัตรซา”

“ยังไม่ออกไปอีกเหรอครับ”

“วันนี้ทีมเรามีนัดกินข้าวกัน จองไว้ตอนสองทุ่ม ไม่ได้
บังคับให้มานะครับ ผมเคารพนัดหมายและกำหนดการของ
सारวัตร...แต่ลูกทีมอยากให้ชวนसारวัตรด้วย”

อีกฝ่ายดูนาฬิกาข้อมือ คงกำลังประเมินตารางงาน
คร่าวๆ แล้วให้คำตอบที่ผิดคาด

“อืม อาจจะไปช้าหน่อย ผมจะลองเลื่อนเวลาเท่าที่ทำได้”

ฟังแล้วชายหนุ่มก็เงยไปด้วยสีหน้าไม่พอใจ โดจินที่
มองอยู่กระดิกนิ้วเรียกทันที มือเรียวและเล็บทรงเหลี่ยมได้รูป
ราวกับवादขึ้นมา เห็นเมื่อไรก็ทำให้รู้สึกไม่สบายใจ พอจะ
มองมือนั้นแล้วก้าวมาหยุดที่หน้าโต๊ะ โดจินหยิบบัตรเครดิตสีดำ
ออกมาจากกระเป๋าเสื้อส่งให้

“รับไป ถ้าผมไปช้ามากก็จ่ายด้วยบัตรนี้ได้เลย”

“ไม่เป็นไรครับ จ่ายด้วยค่าใช้จ่ายของที่ผมได้ ถ้าไม่พอ
ผมจะจ่ายเพิ่มให้เอง”

ชายหนุ่มปฏิเสธ แต่อีกฝ่ายก็หนีบัตรบางๆ นั้นไว้
ระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วกลางแล้วใช้ปลายนิ้วดีดบัตรปิดบทสนทนา

“เอาไปครับ นี่เป็นคำสั่ง”

ในองค์กรตำรวจที่เคร่งครัด คำสั่งของผู้บังคับบัญชาคือกฎ
คนที่ฝ่าฝืนขัดขืนต้องรับผิดชอบ ในสถานการณ์นี้สิ่งที่ตนเอง

สามารถทำได้มีเพียงการปฏิบัติตามคำสั่ง ฮเยจุนถอนหายใจ
หนักๆ แล้วฉกบัตรจากมือใหญ่อย่างรวดเร็ว ไม่ลืมประทัด
เล็กน้อยเป็นการต่อต้านแบบเดียวที่ทำได้

“อย่าเสียใจที่หลังนะครับ ผมจะรูดบัตรนี้ไม่ยังเป็นค่า
ทำขวัญ!”

“เอาเลยครับ ทำงานกันเหนื่อยๆ จะซื้อของขวัญให้ลูกทิม
แต่ละคนเลยก็ได้”

“หืม? จะรูดจริงๆ นะครับ ยังจะให้อยู่หรือ”

“ไว้เจอกันตอนเย็นครับ”

เขาโบกมืออย่างไม่ใส่ใจราวกับฮเยจุนเป็นตัวเกะกะ
สายตา แม้รู้ว่านี่คือเกมหมากรุกที่ถูกต้อนจนมุมแล้ว แต่ฮเยจุน
ก็ยังดี้นรวางหมากสุดท้ายแม้อาจจะไร้ประโยชน์ก็ตาม

“ปกตงานยุ่งจนไปกินข้าวกับทิมไม่ได้นี่ครับ ก็ยุ่งต่อไปสิ
ทำไมวันนี้ถึงไปล่ะ”

“ทำไมนะเหรอ ถ้ามเพราะไม่รู้? ก็เพื่อกวนอนารมณ
หัวหน้านัมก่อนวันหยุดนะสิ”

กะแล้ว

“รู้ตัวไหมครับว่าคุณทำตัวเหมือนพวกโรคจิตเลย”

“ให้สอนใหม่ว่าโรคจิตจริงๆ เป็นยังไง”

ต่างคนต่างมองกันด้วยแววตาระแวดระวัง ก่อนโตจिन
จะเป็นฝ่ายทำลายความเงียบ

“ออกไปได้แล้วครับ”

“คือว่า...”

“มัวทำอะไรอยู่ บอกให้ไสหัวไปไง”

“ครับ”

จะมาแก้ปัญหา แต่ดันได้ปัญหามาเพิ่ม ฮเยจุนช่วยเพราะ
ฟังคำขอของน้องเล็ก ชายหนุ่มจงใจโค้งลาอย่างไร้มารยาท
แล้วรีบหนีออกจากห้องสารวัตรทันที ทันทีที่ประตูห้องปิดลง
ชายหนุ่มก็เผลอใช้ปลายนิ้วลูบตรงมุมบัตรที่นิ้วของโตจिनสัมผัส
ใบหูขึ้นสีแดงเหมือนลูกเชอร์รี่เพราะยังไม่หายโมโห แล้วเดินลี้ว
ไปยังออฟฟิศของทีมนึง

โตจินเฝ้ามองการกระทำนั้นผ่านกระจกห้องทำงาน พอฮเยจุนหายไปจากสายตาเขาก็ยกปากกาขึ้นมาลูบตรงที่สัมผัสผิวของฮเยจุนเบาๆ ครุ่นคิดถึงมือที่ลูบบัตรเครดิตของตนอย่างรุ่มรวยใจ

โตจินสัมผัสปากกาด้วยสีหน้าสับสนก่อนจะโยนลงลิ้นชักอย่างหงุดหงิด

ในร้านอาหารที่แสนจอแจ

เสียงเนื้ออย่างกับถ้วยชามกระทบกันดังรุ่มรวย นอกจากหัวหน้าที่มีนมฮเยจุน สมาชิกทีมหนึ่งของกองปราบต่างกำลังนั่งล้อมโต๊ะกลมที่นำมาต่อกันสองตัว

“ทำไมหัวหน้ายังไม่มาอีก เนื้อสุกหมดแล้ว ลองโทร. ไปดีไหมครับ”

ทันทีที่คิมคังชันพูดจบประตูเลื่อนก็เปิดเสียงดังเอี้ยดอัด คนที่เดินเข้ามาพร้อมถุงซ้อปึงเต็มสองมือไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นฮเยจุน น้องเล็กรีบวิ่งไปช่วยถือของเข้ามา แก้มขาวของ

ชายหนุ่มมีเลือดฝาด หลังจากนั่งลงแล้วก็รีบปรับลมหายใจให้
ช้าลง

“รอกันอยู่หรือครับ ผมบอกให้กินกันก่อนเลยไง”

ทีมหนึ่งประกอบด้วยตำรวจชั้นเลิศห้าคนรวมฮเยจุนซึ่งเป็นหัวหน้าทีม มีร้อยตำรวจตรีมาจองอินเป็นรุ่นน้องที่โรงเรียนตำรวจ จำสิบตำรวจขุนแทวันผู้มีประสบการณ์ภาคสนามโชกโชน จำสิบตำรวจฮวังช็อูเป็นผู้เก่งกาจด้านยูโด และสิบตำรวจเอกคิมคังซันเป็นน้องเล็ก พวกเขาทุกคนเคยได้รับความช่วยเหลือไม่มากนักน้อยจากฮเยจุน จึงมีความผูกพันกันเป็นพิเศษโดยเฉพาะขุนแทวันและฮวังช็อูที่แม้จะมีอายุมากกว่าและยศต่ำกว่าหัวหน้า แต่ก็ยินดีเข้ามาร่วมทีมทำงานอันตรายด้วยกันอย่างไม่ลังเล

แม้ฮเยจุนจะทำมือให้รีบกินได้แล้ว แต่ลูกทีมก็ไม่แม้แต่จะหยิบตะเกียบขึ้นมา เอาแต่จ้องดูช็อบปิงที่หัวหน้าถือเข้ามา

“หัวหน้า님 นั่นอะไรหรือครับ จะอพยพหนีไปไหน”

ขุนแทวันมองด้วยความสงสัย ฮเยจุนยิ้มเขิน ชายหนุ่มดูโลโก้แบรนด์บนถุงแล้วหยิบวางไว้หน้าแต่ละคน

ขณะที่มาจองอินยังขงใจและไม่กล้าเปิดดู แต่คิมคังซันกลับเหลือบมองเข้าไปในถุงของยุนแทวันทีหนัก และใหญ่ที่สุดด้วยความตื่นเต้น

“โสมแดงกับเครื่องนวด? เป็นของขวัญที่เหมาะสมกับพ่อ นกพิราบมาก! หัวหน้าเราเซนส์ดีเวอร์!”

ชายทั้งสามรีบจ้องไปที่คิมคังซัน แต่มาจองอินที่ดูจะชิน แล้วพูดขำขึ้น

“हांป้า²ต่างหากละเจ้าจั้ง คนอย่างนายนี้แหละที่ทำให้ พวกเราดูโง่ไปด้วย”

“ขอโทษครับ คุณพ่อहांป้า ผมปากพล่อยไปหน่อย”

เธอใช้หลังซ้อนเคาะหน้าผากคิมคังซันแล้วถามฮเยจุน

“หัวหน้าคะ นี่มันอะไรกัน พวกเราเป็นข้าราชการ ไม่รับ ของขวัญที่ไม่รู้ที่มา”

---

² พ่อहांป้า หมายถึง ครอบครัวที่คนเป็นพ่อต้องทำงานและใช้ชีวิตอยู่ในประเทศ เกาหลีเพียงลำพังเพื่อหาเงินส่งไปให้ลูกและภรรยาที่อยู่ต่างประเทศ